

[Poul Hansen (Svendborg).]

målet om en sådan mønt, var det på foranledning af bankfolk, der jo er dem, der arbejder mest med penge; det fremgår da også af finansministerens fremsættelsestale, at det netop er på foranledning af sådanne bankfolk, nemlig fra nationalbanken, at forslaget nu søges fremmet. Jeg har ikke noget særligt at indvende imod, at 2-kronestykker samtidig udgår, men jeg er klar over, at det nok vil rejse nogen diskussion. Vi har jo en vis tradition for denne møntstørrelse, daleren som det hed i gamle dage, og vi må måske nok se nærmere på dette spørgsmål i et udvalg.

Det må hilses med tilfredshed, at vi nu igen vender tilbage til kobberpengene for de små enheders vedkommende. De blikpenge, vi har været nødt til at finde os i gennem de sidste snart 20 år, giver et alt for billigt indtryk af vore værdier. Vi har en vis pligt til, synes jeg, at lade pengene fremtræde med et vist gedigent præg. Det skaber psykologisk mere respekt om småpengene, hvilket bør tilstræbes. At også kronestykkerne, både 1-kronestykkerne og de nu foreslåede 5-kronestykker, ifølge lovforslaget vil få et bedre udseende, taler yderligere for lovforslagets fremme.

Jeg skal derfor anbefale lovforslaget og ønsker gerne at drøfte enkelthederne nærmere i et udvalg.

Martin: For godt 100 år siden formede den preussiske finansminister von Hanse-mann det kendte slagord, at i pengesager hører gemytligheden op. I de tider tog man ikke gemytligt på pengene, man havde stor respekt for pengene, fordi pengene dengang var lavet af hæderligt metal og prydet med Hans Majestæt Kongens portræt.

Nu er respekten for penge jo ikke så stor, og selv om man egentlig er vokset op i den tid, da der var megen respekt for penge, og også opdraget til at have respekt for penge, vil det alligevel knibe med at få ansigtet i respektfulde folder, når man

ser på et lovforslag som dette. Det er i flere henseender et pudsigt lovforslag. Det er jo pudsigt, at man nu, efter at vort pengevæsen har gennemgået en revolution, nøjes med at sætte den ene lap efter den anden på møntloven.

Det er mærkværdigt, at man opretholder denne møntlovs titel, som er: lov om indenlandsk skillemønt. Ordet „indenlandsk“ er tiden fuldstændig løbet fra. Der er jo ingen, der tvivler om, at de småpenge, vi går rundt med, og som Mønten forsyner os med, kun egner sig til indenlandsk brug. Hvis man vil søge at komme af med dem uden for landet, kan det kun være til møntsammlere. Tiden er i virkeligheden også løbet fra udtrykket „skillemønt“. Hvad er en skillemønt i vore dage? I gamle dage lærte vi, at en skillemønt var en mønt, hvis metalværdi var væsentlig ringere end dens pålydende, men det er jo alle mønter i vor tid. Vi har kun skillemønter, og vi kan derfor godt lade være at opretholde denne fiktion og tale om skillemønter og nøjes med at tale om mønter.

Der står i bemærkningerne til dette lovforslag, at det er en møntreform, og jeg kom herved til at tænke på et ord af den højtærede for længst afdøde trafikminister Viggo Hørup om reformidioti, om at man laver reformer, som i sig selv ingenting betyder, bare fordi tiden skal gå med noget. Nu er der ingen, der kan mistænke den højtærede finansminister for, at han ikke har nok at få tiden til at gå med, men alligevel kommer der sådan et lovforslag, som ingen kan sige er påtrængende nødvendigt, og hvor det ærlig talt er ligegyldigt, om det bliver vedtaget eller ikke vedtaget.

På en måde er jeg ikke ked af, at dette lovforslag er kommet, det er et ganske hyggeligt forslag, og det er ganske hyggeligt, at vi nu her i en halv times tid skal sysle med småpenge. Vi har jo trænet os op til i denne sal at tumle med tal, som i gamle dage kun astronomerne var på hat med. Nu skal vi altså ned på jorden og tale om beløb på højst en 2-krone, som er dømt